

Ved Söen

Af Schack von Staffeldt, 1804

— Og medens de Bølger fare afsted,
Mig synes at ogsaa jeg skulde med,
Og stirrende ned i billedfuld Söe,
I underlig Længsel vil jeg bortdöe.

Mig vinker dybt i den stille Azur
En anden Himmel, en anden Natur,
Æteriskt og idealiskt er Alt,
Ligt Tingenes allerførste Gestalt.

Mit første Jeg fra det reene Blaae,
Mit reenere Selv tilhvidsker mig saa:
Hvi skilte du dig fra mig, fra mig?
Og dog hvor elsker, hvor elsker jeg dig!

Da blir jeg saa underlig bange og öm,
Min Aand sig lösner til meere end Dröm:
Mig synes at Guder og Mennesker gaae
Omfavnede, dybt i det reene Blaae.